

AKOS

AGENCIJA ZA KOMUNIKACIJSKA
OMREŽJA IN STORITVE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: 0071-1/2019/23

Datum 30.10.2020

Ministrstvo za javno upravo
Tržaška 21
1000 Ljubljana
(gp.mju@gov.si)

Pripombe in predlogi v okviru javne obravnave osnutka predloga Zakona o elektronskih komunikacijah - ZEKom-2 (EVA 2019-3130-0004)

Spoštovani,

Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije (v nadaljevanju: agencija), je bila seznanjena, da je Ministrstvo za javno upravo (MJU) 28. avgusta 2020 v javno obravnavo predložilo osnutek predloga novega Zakona o elektronskih komunikacijah (ZEKom-2). Zainteresirana javnost je bila pozvana, da poda svoje morebitne pripombe in predloge na ta zakonski osnutek.

V nadaljevanju agencija podaja svoje pripombe in predloge v okviru javne obravnave osnutka predloga ZEKom-2 (EVA 2019-3130-0004) – redni postopek. Pripombe so pripravljene v smislu obrazloženih predlogov sprememb k posameznim členom ZEKom-2 kot si sledijo v osnutku ZEKom-2. V kolikor bi bila glede katerekoli predlagane spremembe potrebna dodatna obrazložitev ali pojasnilo, vas prosimo, da nas obvestite, da vam lahko zagotovimo celovito in s strokovnimi argumenti podkrepljeno informacijo.

Ob tem želimo poudariti, da je agencija pripravljena kot doslej v vseh nadaljnjih korakih pri pripravi končnega predloga ZEKom-2 konstruktivno sodelovati s svojimi strokovnimi predlogi in na osnovi izkušenj z uporabo veljavnega ZEKom-1. V primeru, da se izkaže potreba po dodatnih informacijah zaradi morebitnih drugih predlogov sprememb v postopku sprejema ZEKom-2, smo vam na razpolago tako za odgovore na odprta vprašanja kot tudi pripravo konkretnih predlogov rešitev.

V upanju na konstruktivno sodelovanje tudi v prihodnje vas lepo pozdravljamo.

Pripravili:

mag. Janja Varšek, vodja sektorja
Nataša Vidmar Kraljević, vodja sektorja
Katja Kmet Vrčko, vodja sektorja
Matija Brodnik, vodja sektorja
Primož Uršič, vodja sektorja
mag. Mark Pohar, vodja sektorja
Anja Gale, področna podsekretarka
Eva Čarman, področna podsekretarka

mag. Tanja Muha
direktorica

Priloga:

- Predlogi in pripombe Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije na osnutek predloga ZEKom-2 (EVA 2019-3130-0004)

Vročiti:

- Ministrstvo za javno upravo, Tržaška 21, 1000 Ljubljana, po elektronski pošti na naslov: gp.mju@gov.si

Predlogi in pripombe Agencije za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije na osnutek predloga ZEKom-2 (EVA 2019-3130-0004)

K 3. členu:

Pri pregledu definicij je agencija ugotovila, da so le-te na nekaterih mestih pomanjkljive oziroma dvoumne, zato v nadaljevanju podaja predloge možnih izboljšav. Med definicijami pogrešamo opredelitev pojma »radiofrekvenčni pas«, zato predlaga dopolnitev v tem delu. Pojem »radiofrekvenčni pas« je v zakonu večkrat omenjen, a nikjer definiran. Kot eno izmed možnih variant predlagamo naslednji zapis: »Radiofrekvenčni pas po tem zakonu je del radiofrekvenčnega spektra in je določen z zgornjo in spodnjo mejno frekvenco.«

Dalje podajamo pripombe k posameznim točkam (definicijam) iz 3. člena:

-5. točka:

Agencija predlaga, da se besedilo dopolni. Opozarja na primer, ko obstaja razdelilna točka (npr. razcepnik) v večstanovanjski zgradbi, torej iz dostopovne točke višje v omrežju omrežne priključne točke niso neposredno dosegljive vsaka preko svojega vlakna. Posledično predlagamo dopolnitev definicije dostopovne točke, ki bi zajela tudi ta primer, npr. na naslednji način: »Dostopovna točka je element dostopnega omrežja, ki omogoča fizično povezavo do vsake lokacije končnega uporabnika posebej (npr. ulični kabinet) neposredno ali preko razdelilne točke.«

-11. točka:

S pojavom aktivnih antenskih sistemov se pojem antene seli v sfero aktivnih elementov omrežja. Kljub pojavu aktivnih antenskih sistemov pa ostajajo v uporabi tudi pasivne antene. Posledično Agencija predlaga uporabo izrazov, ki bi to situacijo ustrezno upoštevali. Posledično predlagamo, da se besedo »antene« nadomesti z »antenskimi nosilci«, pred besedo antene pa se doda beseda »pasivne«.

-61. točka:

Kot pojasnjeno že zgoraj, Agencija tudi na tem mestu predlaga, da se pojem »antena« izvzame iz pripadajoče zmogljivosti in se nadomesti z »antenskim nosilcem«, ter pred besedo »antena« pa doda besedo »pasivna«.

-64. točka:

Agencija predlaga, da se iz citirane točke briše beseda »zemeljskih«. Beseda »zemeljski« pred satelitom namreč lahko povzroči nejasnost, saj je zemeljski satelit Luna. Domnevamo, je bilo sprva predvideno na »zemeljskih postajah« in se je ta zapis uporabil tudi pri satelitih.

-69.točka:

Agencija predlaga spremembo te točke z ozirom na Direktivo 2014/61/EU (Direktiva o zmanjševanju stroškov), kjer se uporablja izraz »točka dostopa«, ki ima zelo podoben pomen. Kot primer izboljšave definicije v razmislek predlagamo: »Razdelilna točka (točka koncentracije ali distribucije; po Direktivi 2014/61/EU tudi točka dostopa) je fizična točka v stavbi ali zunaj nje, ki je

dostopna operaterjem omrežja in na kateri se je mogoče povezati s stavbno fizično infrastrukturo ali pasivno komunikacijsko infrastrukturo.«

-92. točka:

Agencija predlaga, da se beseda »latenca« nadomesti z »zakasnitvijo«. Za pojem latence namreč obstaja slovenski izraz »zakasnitev«.

K četrtemu odstavku 5. člena:

Agencija mora za vzdrževanje uradne evidence operaterjev oziroma izvajanje nadzora prejeti spremenjene podatke iz 1. do 7. točke 4. odstavka 5. člena v najkrajšem možnem času. Operaterji namreč v različni rokih sporočajo spremembe podatkov. Zato agencija predlaga, da se besedilo spremeni v smeri zagotavljanja le-tega, tako da se na primer doda beseda »najkasneje«. Relevantno besedilo člena bi se tako glasilo »...mora operater sporočiti agenciji najkasneje v 30 dneh...«.

K 9. členu:

Agencija v ZEKom-2 predlaga umestitev in imenovanje nosilca urejanja prostora s področja elektronskih komunikacijskih omrežij, ki je nujen za določanje enotnih pogojev za gradnjo elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture v prostorskih aktih. Glede na to, da gre za kompleksno področje, agencija v nadaljevanju podaja nekoliko bolj obsežno obrazložitev svojega predloga.

V Sloveniji je gradnja komunikacijskih omrežij iz vidika pridobivanja dovoljenj enostavna, saj je večina komunikacijskih objektov uvrščena med enostavne objekte, za katere v skladu z gradbenim zakonom ni potrebna pridobitev gradbenega dovoljenja. To je zelo pomemben ukrep za zniževanje stroškov gradnje in pospeševanje investicij v komunikacijska omrežja, vendar ne zadosten ukrep za zagotovitev stabilnega poslovnega okolja. Gradnja enostavnih objektov res pomeni, da ni potrebna pridobitev gradbenega dovoljenja, vendar mora investitor kljub temu:

- pridobiti mnenja vseh pristojnih mnenjedajalcev h gradnji,
- imeti pravico graditi (služnostna ali druga stvarna pravica) ter
- zagotoviti skladnost posega s prostorskim aktom.

Namen predloga imenovanja nosilca urejanja prostora je uskladitev prostorskih aktov z državnimi strateškimi usmeritvami ter sooblikovanje prostorskih izvedbenih pogojev za gradnjo komunikacijskih omrežij, kar se bo kazalo v lažjem usklajevanju investicij z določili prostorskih aktov. Agencija je izvedla analizo določil v prostorskih občinskih načrtih s področja elektronskih komunikacijskih omrežij. Ključne ugotovitve so:

- Pogoji za umeščanje komunikacijskih objektov v prostor so zelo raznoliki kar za investitorje v komunikacijska omrežja lahko pomeni zelo nestabilno poslovno okolje.

- Prostorski akti v splošnem vsebujejo omejitvene pogoje za umeščanje infrastrukture mobilnih omrežij v prostor z namenom zmanjševanja vplivov na okolje in kakovost krajine. Omejitveni pogoji se običajno nanašajo na določene vrste namenske rabe zemljišč, kjer ni dovoljena postavitve baznih postajna vidno izpostavljenih legah, na kmetijskih zemljiščih, ipd. Prostorski akti pogosto vsebujejo tudi pogoje glede posebnega oblikovanja objektov, kar vodi v višje stroške investicije.
- Nekateri prostorski akti so zastareli in vsebujejo predvsem določila o dopustnosti gradnje in širitve telefonskih omrežij, ne pa tudi o gradnji sodobne infrastrukture fiksnih in mobilnih omrežij.

Eden izmed ključnih razlogov za prostorske izvedbene pogoje, ki imajo lahko negativen vpliv na izvajanje investicij v elektronska komunikacijska omrežja (gradnjo infrastrukture), je po mnenju agencije dejstvo, da sektor elektronskih komunikacij v procesih prostorskega načrtovanja in graditve nima državnega nosilca urejanja prostora, ki bi skrbel za prenos razvojnih politik, strategij in programov v prostorske akte. Pri tem je potrebno poudariti, da je občinski prostorski načrt prostorski akt, ki je rezultat družbenega konsenza med nosilci urejanja prostora, javnosti, občin, nevladnih organizacij, idr. Prostorski akt je usklajen predlog, ki sklepa kompromise med varstvenimi in razvojnimi zahtevami ter sprejme najboljšo rešitev v javnem interesu. Trenutno stanje, ko področje elektronskih komunikacij nima nosilca urejanja prostora je tako, da lahko varstvene zahteve (varovanje krajine, okolja in smotrne rabe zemljišč) prevladajo nad razvojnimi zahtevami (dostop do zelo visokozmogljivih omrežij).

V trenutni ureditvi je načrtovanje infrastrukture elektronskih komunikacijskih omrežij prepuščeno posameznim pripravljavcem prostorskih aktov in posameznim občinam. Državnega nosilca ni, kljub temu da je digitalna povezljivost v javnem interesu in eno ključnih orodij za gospodarstvo, šolstvo, zdravstvo in druge dejavnosti med in po krizi zaradi COVID-19. Iz tega vidika ni sprejemljivo, da je oblikovanje pogojev gradnje elektronskih komunikacij prepuščeno odločitvam posameznih občinam, nosilcem urejanja prostora iz drugih področij, javnosti, interesnim skupinam, idr. Za izboljšanje pogojev gradnje v prostorskih aktih ter s tem pocenitev in pospešitev gradnje elektronskih omrežij agencija predlaga imenovanje državnega nosilca urejanja prostora za področje elektronskih komunikacij, ki bi lahko bistveno pripomogel k:

- izboljšanju pogojev za umeščanje elektronskih komunikacijskih objektov v prostor za višjo kakovost življenja in razvoj gospodarstva;
- pospeševanju izvajanja ukrepov za znižanje stroškov gradnje, souporabe, skupne gradnje in polaganja prazne kabelske kanalizacije;
- izboljšanju poslovnega okolja za izvajanje investicij v elektronske komunikacije.

Agencija predlaga, da se za državnega nosilca urejanja prostora za področje elektronskih komunikacij imenuje ministrstvo, pristojno za elektronske komunikacije, s čimer je zagotovljena skladnost s predlogom prostorske zakonodaje. 39. člen predloga Zakona o urejanju prostora (ZURep-3), ki je trenutno v javni obravnavi, določa, da so »državni nosilci urejanja prostora ne glede na določbe drugih zakonov zgolj ministrstva, ki skrbijo za enotno zastopanje vseh resornih javnih interesov«.

Nadalje, predlog ZURep-3 določa, da se imenovanje področij državnih nosilcev urejanja prostora ureja v posamični področni zakonodaji in ne v prostorski zakonodaji, tako kot določa veljavni

ZUreP-2. Podan predlog imenovanja državnega nosilca urejanja prostora s področja elektronskih komunikacij je tako usklajen s predlogom prostorske zakonodaje (ZUreP-3).

K 10. členu:

Člen določa objavo namere o načrtovani gradnji, če gradbeno dovoljenje ni potrebno, 90 dni pred predvidenim začetkom del. Agencija opozarja, da se ob uveljavitvi navedenega roka upošteva minimalni rok za prijavo interesa (10 delovnih dni), v primeru podaje predloga za rešitev spora na podlagi 2. odstavka 11. člena instruktivni rok, ki ga ima agencija za rešitev tega spora (2 meseca), lahko izteče po predvidenem začetku del. Navedeno je z vidika planiranega časa izvajanja gradenj lahko problematično, saj obstaja možnost, da spor ne bo rešen do predvidenega začetka del. Smiselno bi bilo, da se 90-dnevni rok podaljša na 90 delovnih dni ali 120 dni.

K 14. členu:

Agencija predlaga, da se iz obveznosti vpisa v evidenco izvzame podatke o trenutni uporabi in številu vodov za komunikacijska omrežja in pripadajočo infrastrukturo, ki je v opuščanju oziroma je napovedana opustitev v kratkoročnem obdobju (1-3 leta). Predlaga, da se zahteve evidentiranja infrastrukture v opuščanju uredijo skladno z Direktivo 1972/2018 (81. člen), ki podjetjem s pomembno tržno močjo na enem ali več upoštevnihih trgih, nalaga uradno obveščanje nacionalnega regulativnega organa o opustitvi ali nadomestitvi delov omrežja z novo infrastrukturo.

Obveznost vpisa v evidenco v delu, ki se nanaša na posamezne komponente komunikacijskih omrežij in pripadajoče infrastrukture, ki so v opuščanju (npr. bakreno omrežje), predstavlja za lastnike infrastrukture preveliko breme in je nesorazmerna glede na uporabno vrednost podatkov. Uporaba podatkov o infrastrukturi v opuščanju je pomembna le iz vidika varovanja infrastrukture (do opustitve) in souporabe kabelske kanalizacije, če ta obstaja (uporaba možna tudi po opustitvi). Evidentiranje podrobnejših podatkov o infrastrukturi v opuščanju (npr. podatki o kapaciteti in zasedenosti posameznih vodov) iz vidika uporabne vrednosti podatkov ni smiselno. Poleg tega gre za stara omrežja in lastniki večinoma razpolagajo z dokumentacijo v analogni obliki, digitalizacija teh podatkov v obliko primerno za poročanje pa bi glede na uporabno vrednost podatkov predstavljala nesorazmerno finančno breme. Drži sicer, da je ta obveznost že obstajala v predhodni zakonodaji in so operaterji imeli dolžnost vpis izvesti v predpisanem roku. Vendar so prav pretekle izkušnje pokazale, da je obremenitev lastnikov take infrastrukture glede na cilje, ki jih zasleduje država, nesorazmerna. Zato je smiselno, da se zahteve evidentiranja infrastrukture v opuščanju uredijo skladno z Direktivo (EU) 1972/2018 o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah (dalje: EEC), ki podjetjem s pomembno tržno močjo na enem ali več upoštevnihih trgih, nalaga uradno obveščanje nacionalnega regulativnega organa o opustitvi ali nadomestitvi delov omrežja z novo infrastrukturo (81. člen).

K 29. in 32. členu:

Agencija predlaga dopolnitev tega člena s pravno podlago, da se lahko pri pripravi strokovnega gradiva za predlog uredbe iz prvega odstavka 32. člena, kot tudi pri odločanju v posamičnih zadevah, upošteva relevantna priporočila ITU (smiselno podobno kot je to predvideno za priporočila Evropske komisije na področju elektronskih komunikacij).

Na mednarodni ravni so namreč sprejeti številni mednarodni akti in predpisi, ki navedeno področje podrobneje urejajo in vzpostavljajo (minimalna) pravila upravljanja z radijskim spektrom. Med te sodijo tudi priporočila, sprejeta s strani ITU, od katerih je eno izmed pomembnejših npr. Priporočilo ITU-R BS.412, ki ureja področje radiofrekvenčnega spektra za FM radio in vsebuje na mednarodni ravni splošno uporabljane minimalne vrednosti signala oziroma električne poljske jakosti za kakovosten sprejem ter potrebna zaščitna razmerja, ki se (v največji možni meri) uporabljajo tako v Republiki Sloveniji, kot v drugih državah.

Glede na obstoječo dikcijo zakona trenutno v zakonu ni izrecne pravne podlage za uporabo navedenih Priporočil ITU (kar so stranke večkrat izpostavljale kot sporno tudi v upravnih sporih zoper posamezne odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc pred Upravnim sodiščem RS), čeprav so lahko ta ravno tako ključna oziroma relevantna za učinkovito upravljanje z radijskim spektrom in zagotavljanje njegovega vzajemnega delovanja tako na nacionalni, kot mednarodni ravni.

Priporočila ITU so sicer omenjena v 97. in 262. členu predloga ZEKom-2, vendar navedena omemba ne zadošča kot podlaga za njihovo uporabo (tudi) v konkretnih postopkih podeljevanja radijskih frekvenc. Zato bi bila po oceni agencije smiselna in potrebna dopolnitev 29. člena ZEKom-2 (ali katerega drugega člena) na način, da se ta dopolni z navedbo, da *»agencija pri upravljanju z radijskim spektrom upošteva tudi priporočila ITU«*.

K šestemu odstavku 37. člena:

Agencija predlaga, da se v šestem odstavku 37. člena beseda *»drugega«* nadomesti z besedo *»četrtga«*.

Predvidevamo, da gre za napako. Spremenilo se je namreč zaporedje odstavkov, in sicer je drugi odstavek 31. člena ZEKom-1 postal četrti odstavek 37. člena predloga ZEKom-2.

K drugemu odstavku 45. člena:

Agencija v zvezi s citiranim odstavkom predlaga, da se črta *»in vročiti«*.

Agencija namreč na trenutek vročitve ne more vplivati (npr. naslovnik ne dvigne pošiljke in se mu vroči s fikcijo po ZUP). Vročitev se tako lahko zamakne za 15 dni in je posledično izven 42-dnevnega roka. Navedeni rok bi bilo tako določen le še za izdajo odločbe (in njeno odpremo naslovniku), ne bi pa več vseboval časovnega trajanja, povezanega za njenim vročanjem.

K prvemu odstavku 49. člena:

Agencija predlaga, da se terminologija v zvezi z izklicno ceno poenoti, saj je enkrat pojmovana kot »izklicno plačilo«, drugič kot »izklicna cena«, enkrat »najmanjši znesek plačila« in drugič »najnižji znesek plačila« za učinkovito rabo omejene naravne dobrine. Posledično zato predlagamo, da se uporabita termina »izklicna cena« in »najnižji znesek«, saj gramatikalno najbolj točno izražata namen, ki se ga s tem členom zasleduje. Posledično naj se to poenotenje odrazi tudi v drugih delih zakona (npr. 55. in 56. člen).

Ker sklep o uvedbi javnega razpisa opredeljuje tudi način plačila tega zneska (torej enkratno ali po obrokih), Agencija predlaga, da se 4. točka dopolni tudi z načinom njegovega plačila. Agencija predlaga tudi črtanje 7. točke prvega odstavka, saj gre za zastarelo določbo (razpisna dokumentacija je na voljo na spletu, in si jo vsak, ki je zainteresiran, lahko ogleda na spletu, jo natisne pri sebi). Poleg tega že več let ni bilo situacije, ko bi potencialni ponudnik zahteval dvig razpisne dokumentacije na Agenciji.

K 2. in 4. točki drugega odstavka 55. člena:

Na javnih razpisih z javno dražbo se uporablja termin »izklicna cena« in ne »izklicno plačilo«, saj je izklicna cena začetni znesek, ponujena cena (oziroma končno plačilo) pa mora biti vsaj enako ali višje od izklicne cene. Poleg tega Agencija v sklepu o uvedbi javnega razpisa z javno dražbo oceni znesek višino administrativnih stroškov, ki ga mora dražitelj plačati. Agencija posledično predlaga spremembo, ki bi to upoštevala, kot na primer:

»2. pogoje in zahteve, ki jih mora izpolnjevati posamezni ponudnik, da se kvalificira na javno dražbo, vključno z zneskom ocenjene višine administrativnih stroškov agencije za izvedbo javne dražbe, ki ga dražitelj vplača pred pričetkom javne dražbe in se dražitelju, ki se kvalificira na javno dražbo, v nobenem primeru ne vrača,

4. najnižji znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine (izklicna cena) in način plačila v skladu s četrtem odstavkom 49. člena tega zakona.«

K četrtemu odstavku 56. člena:

Kot že navedeno se na javnih razpisih z javno dražbo uporablja termin »izklicna cena« in ne izklicno plačilo, saj je izklicna cena začetni znesek, ponujena cena oziroma plačilo pa mora biti vsaj enako ali višje izklicni ceni.

Agencija tudi predlaga, da se beseda »licitiranje« nadomesti z besedo »draženje«, kot npr: *»(4) Najmanjši dvig cene iz 4. točke drugega odstavka prejšnjega člena pri draženju ne sme biti nižji od enega odstotka izklicne cene.«*

K 61. členu:

V 49. členu predloga ZEKom-2 je omogočeno, da se javni razpis razveljavi vse do izdaje odločb(e) o dodelitvi radijske frekvence, ne ureja pa predlog ZEKom-2 podlage za ustavitev že začetega upravnega postopka v tem primeru. Agencija zato predlaga, da se 61. člen predloga ZEKom-2 dopolni z besedilom, da se, v kolikor se javni razpis razveljavi, ko je upravni postopek za dodelitev radijskih frekvenc že začel, slednji ustavi s sklepom.

Novi drugi odstavek 61. člena ZEKom-2 bi se tako glasil: *»Ne glede na prejšnji odstavek se v primeru, da je izdan sklep iz sedmega odstavka 49. člena tega zakona, upravni postopek s sklepom ustavi brez izdaje odločbe ali odločb o dodelitvi radijskih frekvenc.«* oz. alternativno: *»V primeru, da je izdan sklep iz sedmega odstavka 49. člena tega zakona, se upravni postopek za dodelitev radijskih frekvenc s sklepom ustavi.«*

V praksi se je namreč agencija že srečala s situacijami, ko so stranke ugovarjale, da agencija v primeru, da je javni razpis razveljavljen, ne sme ustaviti na njegovi podlagi začetih postopkov, saj ji česa takega materialni zakon (t.j. ZEKom) ne dopušča. Zato bi bilo zaradi večje jasnosti, predvidljivosti in določnosti (kljub določbam četrtega odstavka 135. člena ZUP, ki sicer ureja ustavitev upravnega postopka) smiselno, da se navedeno za tovrstne primere izrecno uredi v ZEKom-2.

K 3. točki tretjega odstavka 70. člena:

Agencija predlaga, da se pred besedno zvezo *»šestih mesecev«* doda beseda *»najmanj«, tako da bi se besedilo glasilo »...najmanj šestih mesecev«*

Predlagana sprememba je potrebna zaradi večje jasnosti in nedvoumnosti glede opazovanega obdobja in števila meritev v tem obdobju. Dosedanje besedilo se da razumeti dvoumno, saj bi morala agencija opraviti šest nadzorov (ne)delovanja od tega pa enega prav na dan izteka 6-mesečnega obdobja, da bi bila izpolnjena ob pogoja (šest meritev neuporabe v šestih mesecih). S tem popravkom bo agenciji omogočeno, da opravi 6 meritev znotraj najmanj 6-mesečnega obdobja, ne bo pa ji treba opraviti zadnje meritve točno na dan izteka tega šestmesečnega obdobja.

K 3. točki prvega odstavka 71. člena:

V 71. členu so urejeni primeri prenehanja ODRF že po sami volji zakona (ex lege). Eden od primerov je tudi odsvojitvev plovila in zrakoplova, s čimer tudi ni več potrebe, da je dotedanji lastnik še naprej imetnik dovoljenja. Ker pa Agencija tovrstnih podatkov ne pridobi s strani nobene uradne evidence, je potrebno dodati sklic na določbo, po kateri mora imetnik Agencijo obvestiti o spremembi podatkov, ki so podlaga za prenehanje odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc.

Agencija predlaga besedilo kot na primer.: *»3. z odpisom ali prodajo plovila ali zrakoplova v primeru radijskih frekvenc, ki so namenjene zrakoplovni ali pomorski mobilni storitvi, če imetnik v povezavi s petim odstavkom 63. člena to sporoči agenciji.«*

K drugem odstavku 91. člena:

Agencija predlaga, da naj se zahteva nanaša le na radijske sprejemnike za zvokovno radiodifuzijo. V razmislek zato predlaga, da se besedilo drugega odstavka 91. člena dopolni na način: *»Drugi radijski sprejemniki za zvokovno radiodifuzijo, ki so dani na trg za prodajo...«*

K 99. členu:

Agencija meni, da gre za napačen sklic na člen tega zakon. V tretji točki prvega odstavka 99. člena ZEKom-2 bi se morali sklicevati na pogoje uporabe elementov oštevilčenja iz 100. člena tega zakona in ne iz 64. člena, kot je trenutno zapisano (64. člen ZEKom-2 namreč ureja pogoje za uporabo radijskih frekvenc). Posledično predlagamo, da se napaka odpravi.

K 114. in 115. členu:

Agencija bi za ustrezno ukrepanje v primerih kot jih obravnava 4. odstavek 114. člena (kritični incident ali pa kibernetiski napad) potrebovala obsežne usmeritev in zunanjo strokovno pomoč s strani URSIV (in CSIRT), da bi bila po njenem mnenju mnogo primernejša ureditev na način, da URSIV operaterjem v takšnih primerih sama izda odločbo, s katero jim naloži ustrezne ukrepe. AKOS nima kompetenc niti potrebnih strokovnih znanj s področja kibernetiske varnosti. Če pristojnost za izdajo odločbe vseeno ostane na agenciji je potrebno bolj določno urediti odgovornost vseh vpletenih organov (tudi CSIRT), razmerja med njimi in njihove pristojnosti.

Predlagan način sodelovanja je lahko neustrezen tudi z vidika položaja agencije kot neodvisnega regulatorja trga in strokovnega organa. Način, da URSIV predlaga ustrezne ukrepe glede na svoje siceršnje pristojnosti v zvezi z zagotavljanjem nacionalne varnosti izredno problematično pa je, da bi se na takšen način dajale usmeritve agenciji, ki naj bi potem izdala odločbo, odgovornost za njeno vsebino pa bi na koncu nosil njen direktor.

Smiselno enako pripombo kot pri 4. odstavku 114. člena predlagamo tudi v povezavi s 115. členom: Glede na to predlagamo, da skladno s 6. odstavkom URSIV o ukrepih obvešča SNAV in Vlado, je bistveno boljša rešitev, da ukrepe tudi URSIV sama izreče.

K 125. členu:

Glede na gramatikalni zapis in uporabo dovršnih glagolov v tem členu člena bi se lahko razumelo, da agencija le enkrat pripravi triletno strategijo in potem nikoli več.

Agencija posledično predlaga spremembo besedila, kot npr.: »Agencija za spodbujanje regulativne predvidljivosti **pripravlja** in na svojih spletnih straneh **redno objavlja** najmanj triletno strategijo regulacije.«

K drugemu odstavku 127. člena:

Glede na to, da navedeni odstavek ureja pravico operaterjev do prostega urejanja tehničnih in komercialnih vprašanj operaterskega dostopa in medomrežnega povezovanja, ki so lahko urejena tudi v regulatornih in drugih odločbah agencije, je smiselno izrecno navesti ne le, da se s to pogodbo ne more urediti vprašanj v nasprotju z določili zakona (kot to že določa drugi odstavek 127. člena ZEKom-2), temveč tudi ne v nasprotju z obveznostmi, ki so naložene operaterjem z odločbami, izdanimi na njegovi podlagi (npr. regulatorne odločbe, ki jih agencija izda operaterjem s pomembno tržno močjo).

Agencija zaradi večje jasnosti predlaga, da se drugi odstavek dopolni tako, da se glasi.: »O tehničnih in komercialnih vprašanjih operaterskega dostopa oziroma medomrežnega povezovanja

se stranke dogovorijo same s pogodbo, ki ne sme biti v nasprotju z določbami tega zakona in obveznostmi, ki jih naloži agencija z odločbo na njegovi podlagi.«

Pripomba vezana na nepreneseni sedmi odstavek 61. člena EECC:

Agencija ugotavlja, da sedmi odstavek 61. člen EECC ni prenesen v nacionalni pravni red, saj v predlogu ZEKom-2 ni zajet. Navedeni odstavek namreč predvideva, da Agencija določi lokacije omrežnih priključnih točk (OPT), za kar pa je potrebno v zakonu urediti pravno podlago za splošni akt.

Vsebina člena v EECC je namreč naslednja: «Da bi prispeval k usklajeni opredelitvi lokacije omrežnih priključnih točk s strani nacionalnih regulativnih organov, BEREC po posvetovanju z deležniki in v tesnem sodelovanju s Komisijo do 21. junija 2020 sprejme smernice o skupnih pristopih k opredelitvi omrežnih priključnih točk v različnih omrežnih topologijah. Nacionalni regulativni organi ob opredeljevanju lokacije omrežnih priključnih točk upoštevajo, v največji možni meri, te smernice.» Po našem mnenju mora biti torej NRA tisti, ki je kot strokovno telo pooblaščen za podrobno opredelitev OPT. Navedeno je tudi smiselno zaradi večje fleksibilnosti, saj ureditev v zakonu zaradi dolgotrajnih postopkov sprejemanja otežuje spreminjanje in prilagajanje ureditve.

Agencija zato predlaga, da se v zakonu, bodisi kot samostojni člen bodisi kot nov odstavek kakega od že obstoječih členov, vključi naslednje besedilo: *»Agencija opredeli lokacije omrežnih priključnih točk s splošnim aktom, pri čemer upošteva smernice BEREC BoR (20) 46 o skupnih pristopih k opredelitvi omrežnih priključnih točk v različnih omrežnih topologijah.«*

K 3. točki drugega odstavka 153. člena:

Agencija meni, da gre za napako pri prenosu 76. člena EECC, ki v točki c) prvega odstavka določa: *»podjetje jo objavi pravočasno, če pa podjetje nima značilnosti iz člena 80(1) je objavljena vsaj šest mesecev pred začetkom postavitve novega omrežja; to obdobje se na podlagi nacionalnih okoliščin lahko podaljša;»*

Agencija posledično predlaga naslednje besedilo: *»operater ponudbo objavi pravočasno. Kadar **ne gre** za izključno veleprodajnega operaterja iz 158. člena tega zakona mora biti ponudba objavljena vsaj šest mesecev pred začetkom postavitve novega omrežja, izključno veleprodajni operater pa najkasneje v rokih iz prvega odstavka 10. člena tega zakona pred začetkom postavitve novega omrežja,«*

K drugemu odstavku 168. člena:

Agencija v 2. odstavku 168. člena predlaga dopolnitev in sicer tako, da se pred »prihodek« doda besedo *»letni«* (letni prihodek).

K prvemu odstavku 174. člena:

Agencija predlaga razmislek o zapisu prvega odstavka 174. člena dopolnitev navedene določbe. Trenutno je zapisano, da lahko izvajalec prekine samo izvajanje posebnih opcij za uporabnike s posebnimi potrebami (tretji odstavek 169. člena), ne pa tudi za izvajanje univerzalne storitve, ki nastane na podlagi nedostopnosti storitev na lokaciji prebivališča ali izvajanja dejavnosti (drugi odstavek 163. člena).

Dopolnitev v tej smeri bi lahko bila naslednja:

(1) *»Izvajalec univerzalne storitev iz tretjega odstavka 169. člena ali storitev iz drugega odstavka 163. člena tega zakona lahko omeji dostop do svojih storitev ali naročnika odklopi ter prekine*

naročniško pogodbo le....«

Dodatno pa agencija v razmislek predlaga dopolnitev 4. odstavka 174. člena v smeri, da se izrecno zapiše, da ponudnik konvergenčnih storitev ne sme odpovedati pogodbe za tisti del storitev, ki so bile poravnane. Vedno več operaterjev namreč poleg storitev elektronskih komunikacij ponuja tudi druge storitve (npr. dobavo električne energije, zavarovalniške storitve, belo tehniko...). V primeru, da uporabnik ne poravnava računa za te dodatne storitve oziroma blago, to ne sme vplivati na zagotavljanje elektronskih komunikacijskih storitev in obratno.

K drugemu odstavku 181. člena:

-1. točka:

Agencija predlaga redakcijski popravek in sicer, da se v navedeni določbi besedna zveza *»prehodnih časih (ping)«* nadomesti z besedo *»zakasnitev (latenca)«*. Predlog besedila bi tako bil: *»zakasnitvi (latenca), trepetanju (jitter) in izgubah paketov pri storitvah dostopa do interneta.«*

-2. točka:

Izrazi *»izvedba osnovnega priključka«*, *»verjetnost okvare«* in *»zamik klicne signalizacije«* so bili vzeti iz slovenskega prevoda EECC. V angleškem originalu EECC piše *»the time for the initial connection, failure probability, call signalling delays in accordance with Annex X«*, kar odgovarja izrazom *»vzpostavitev začetne povezave, verjetnost napake in zakasnitev signalizacije«*, saj se Priloga X nanaša na ETSI EG 202 057, ki govori o signalizaciji. Agencija zato predlaga, da se spremeni besedilo v točki 2. na način: *»času vzpostavljanja začetne povezave, verjetnosti napake in zakasnitvi klicne signalizacije v skladu s 194. členom tega zakona, če gre za javno dostopne medosebne komunikacijske storitve in je izvajalec sklenil ustrezen sporazum o ravni storitve z operaterjem omrežja«*

K 183. oz. k 185. členu:

Ugotavljamo, da ni v celoti upoštevan 105. člen EECC, ki v zadnjem stavku 3. odstavka 105. člena določa, da morajo operaterji uporabnike najmanj enkrat letno obveščati o najboljših tarifah. Predlagamo, da se navedeno zahtevo doda bodisi v 183. ali pa morda v 185. člen ZEKom-2.

K tretjemu odstavku 186. člena:

V 3. odstavku 186. člena zakon prepoveduje pogojevanje prenehanja naročniškega razmerja s strani operaterja na način, da bi le-ta postavljaj dodatne tehnične pogoje in stroške. Ker ni povsem jasno za kakšne stroške gre, domnevamo pa da je imel predlagatelj v mislih administrativne stroške (kot je npr. strošek prekinitve naročniškega razmerja in podobno), predlagamo, da se to jasno zapiše, kot je to zapisano tudi v 187. členu ZEKom-2.

Besedilo bi se po predlaganem glasilo: »(3) *Ne glede na minimalno obdobje vezave pogoji in postopki za prekinitve pogodbe ne smejo odvrčati od zamenjave izvajalca storitev. Po izteku zavezujočega obdobja vezave izvajalec storitev odpovedi pogodbe ne sme pogojevati s pravnimi, tehničnimi ali praktičnimi ovirami, vključno s pogodbenimi pogoji, postopki in **administrativnimi stroški.***»

K 188. členu:

Agencija meni, da postopek oz. pogoji za uveljavljanje upravičenja do odstopa od pogodbe niso opredeljeni dovolj natančno. Tako na primer ni jasno v kakšnem roku lahko uporabnik odstopi od pogodbe po navedeni določbi, kakor tudi ne ali mora predhodno operaterju prijaviti napako in mu omogočiti, da napako odpravi, kolikokrat (če sploh) se mora napaka ponoviti, da lahko uporabnik izkoristi upravičenje po tej določbi in podobno. Pri tem EECC v 5. odstavku 105. člena določa, da so v primeru stalnih oz. ponavljajočih napak (t.j. ob nedelovanju storitev) uporabnikom na voljo vsi ukrepi iz nacionalnega prava, kar kaže na to, da bi odstopno upravičenje v tem primeru presojali ob uporabi določil Obligacijskega zakonika-OZ (smiselna uporaba določil od 458. do vključno 487. člena OZ – odgovornost prodajalca za pravne in stvarne napake) ali pa morda po kaki od morebitnih specialnih določb Zakona o varstvu potrošnikov-ZVPot.

Predlagamo, da se 188. člen dopolni v smeri, da bo jasno, na kakšen način in pod kakšnimi pogoji oziroma v kakšnih rokih uporabnik lahko v primeru nedelovanja storitev odstopi od naročniške pogodbe. Kot izhodišče predlagamo ureditev po OZ, kjer se za odstopa od pogodbe zahteva predhodno obvestilo o napaki in poziv sopogodbenuku, naj napake v določenem roku odpravi. Šele v primeru, če slednji tega ne stori, je mogoče odstopiti od pogodbe.

K devetemu odstavku 192. člena:

ZEKom-2 v 192. členu v korist končnih uporabnikov ureja preglednost in objavo informacij ter (med drugim) določa tudi vzpostavitev neodvisnega orodja za primerjavo ponudb različnih operaterjev. Namen tega orodja je, da uporabniki lahko primerjajo in ocenjujejo prednosti različnih izvajalcev storitev dostopa do interneta in javno dostopnih medosebnih komunikacijskih storitev, kadar je to ustrezno pa tudi storitve OTT (številčno neodvisne javno dostopne medosebne komunikacijske storitve). Če takega orodja ni na trgu, pa predlog zakona v 9. odstavku izrecno določa, da mora tako orodje zagotoviti agencija.

V zvezi s tem predlagamo, da se v 9. odstavku dodatno zaveže ponudnike, da agenciji (v primeru da vzpostavi takšno orodje) ažurno posredujejo vse ustrezne oziroma zaprosene podatke o svojih storitvah. Brez takih podatkov namreč delovanje orodja ne bo mogoče. Posledično predlagamo naslednjo dopolnitev citiranega odstavka:

»(9) Če na trgu ni nobenega orodja za primerjavo, ki bi izpolnjeval merila iz šestega odstavka tega člena, takšno orodje zagotovi agencija. **Ponudniki storitev so dolžni agenciji na njeno zahtevo in v določenih rokih posredovati podatke o ponudbah, ki jih agencija v zvezi s tem potrebuje**«

K 196. členu:

V luči raznih obvestil, ki jih pristojni organi v času epidemije COVID19 želijo posredovati prebivalcem, Agencija v razmislek predlaga, da se to –v kolikor seveda predlagatelj šteje za smiselno in potrebno- v zakonu jasno opredeli.

Predlagana dopolnitev bi se lahko glasila: *»(1) Izvajalec javno dostopnih mobilnih medosebnih komunikacijskih storitev na podlagi številke mora na zahtevo organa, pristojnega za zaščito in reševanje, v primeru aktualnih ali bližajočih se naravnih in drugih nesreč **ter epidemij** zagotoviti, da se prek javnega mobilnega omrežja omogoči obveščanje in alarmiranje končnih uporabnikov, ki se nahajajo na območju, ki ga tak organ določi.«*

K drugemu odstavku 200. člena:

Agencija ugotavlja, da je navedeno določilo v primerjavi s sedaj veljavnim četrtem odstavkom 137. člena ZEKom-1 bistveno skrajšano, še vedno pa je določeno, da v primeru spora odloči agencija.

Pri tem ni povsem jasno, za kakšen spor gre. Določilo namreč ne opredeljuje kdo so stranke spora (t.j. ali gre za spor med uporabnikom in izvajalcem storitve, ali pa npr. za spor med dvema izvajalcema storitve, kjer eden od drugega želi pridobiti podatek od naročnikov, da jih bo vključil v svoj imenik). Posledično agencija predlaga, da se navedena določba ustrezno dopolni in se po vzoru dosedanje ureditve iz 4. odstavka 137. člena ZEKom-1 jasno zapiše, da gre za spor v zvezi s posredovanjem informacij o naročnikih za potrebe izdelave imenika.

K prvemu in drugemu odstavku 208. člena:

Agencija predla dopolnitev naslova in prvega stavka v prvem odstavku 208. člena predloga z besedno zvezo *»in storitev«*, tako da bi se ta glasila npr.: *»Dolžnost obveščanja naročnikov pri posebnem tveganju za varnost omrežja **in storitev**«* in *»(1) Pri posebnem tveganju za varnost omrežja **in storitev** mora izvajalec javnih komunikacijskih storitev takoj, ko za to tveganje izve, z objavo na svojih spletnih straneh in na drug primeren način obvestiti naročnike o takem tveganju...«*.

Kot namreč izhaja že iz točke a) prvega odstavka 2. člena EECC, 1 Direktive 2018/1972/EU, je namen te direktive vzpostaviti notranji trg elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev, ki omogoča varnost omrežij in storitev ter koristi za končnega uporabnika. Enak je tudi naslov člena 40 Direktive, ki se glasi *»Varnost omrežij in storitev«*.

Dodatno agencija v zvezi z drugim odstavkom istega člena v razmislek predlaga, da se člen dopolni tudi z navedbo, da velja navedeno tudi za zlorabe, ko sicer varnost omrežja ni neposredno ogrožena, ogroženo pa je varstvo storitev oziroma končnih uporabnikov, ki te storitve uporabljajo, kadar so ti s prevaro zavedeni v uporabo storitev, ki jih sicer ne bi uporabili in jim te povzročijo visoke stroške.

Na področju elektronskih komunikacij prihaja namreč do vedno novih pojavnih oblik zlorab, ki se odvijajo preko elektronskih komunikacijskih omrežij oziroma z uporabo storitev, ki potekajo po teh omrežjih - neredko tudi z zlorabo elementov oštevilčenja (tj. nepooblaščenno pridobitvijo telefonskih števil naročnikov, kar je obenem varnostni incident z vidika varstva zasebnosti oziroma osebnih podatkov teh naročnikov) -, s katerimi tretje osebe naročnike zvedejo v uporabo storitev. V teh primerih, ki jih povprečen potrošnik na prvi pogled ne zmore prepoznati kot prevaro, bi bilo prav tako smiselno zagotoviti varstvo končnih uporabnikov pred stroški, ki jim nastanejo kot posledica zlorabe. Kot je ugotovilo tudi že Sodišče EU (npr. v združenih zadevah št. C-54/17 in C-55/17, tč. 54), je namreč na področju telekomunikacij med pogodbenima strankama veliko neravnovesje, saj je operater v položaju nasproti končnemu uporabniku močnejša, tehnike in stroke bolj veščata stranka in z boljšim ekonomskim položajem kot uporabnik, posledično pa se od njega lahko pričakuje večja stopnja skrbnosti in odgovornosti.

Drugi odstavek bi se tako lahko dopolnil na način, da se na koncu odstavka doda besedilo: **»Izvajalci javnih komunikacijskih storitev prevzamejo stroške zagotavljanja javnih komunikacijskih storitev tudi v primeru, ko tretje osebe s prevaro zavedejo naročnike ali uporabnike v uporabo storitev, ki jih ti v primeru, da bi bili opozorjeni, da gre za prevaro, ne bi izvedli.«**

K tretjemu odstavku 221. člena:

Tretji odstavek 221. člena predloga ZEKom-2 med drugim določa, da je uporaba drugačnih sredstev za neposredno trženje z uporabo elektronskih komunikacij, kakor so določena v prejšnjih dveh odstavkih, *»dovoljena le s soglasjem naročnika ali uporabnika«*.

Glede na predmet varstva oziroma urejanja v tem odstavku, je smisel takšnega pravila v tem, da se klici v trženjske namene ne smejo izvajati brez soglasja naročnika. To soglasje mora biti predhodno, kar pa iz besedila člena ne izhaja izrecno. Da mora biti soglasje predhodno, jasno izhaja že iz uvodne določbe 42 Direktive o zasebnosti in elektronskih komunikacijah¹: *»(42) [...] Da pa se ne bi zmanjšale obstoječe ravni varstva zasebnosti, morajo kljub temu imeti države članice pravico, da podprejo notranje sisteme, ki dovoljujejo takšne klice samo naročnikom in uporabnikom, ki so dali predhodno privolitev.«*, zato agencija predlaga, da se navedeno odrazi tudi v besedilu zakona.

Ker trenutna dikcija ne določa izrecno, da mora biti to soglasje predhodno, to pa se je v praksi že izkazalo za sporno in je bilo tudi že predmet nasprotovanj operaterjev v postopkih nadzora in v upravnem sporu pred Upravnim sodiščem RS, agencija predlaga, da se besedilo tretjega odstavka 221. člena predloga ZEKom-2 zaradi večje jasnosti in nedvoumnosti dopolni tako, da se vanj pred besedo »soglasje« vnese beseda »predhodno«.

K 1. in 2. točki šestega odstavka 259. člena:

V kolikor bo predlog tretjega odstavka 72. člena ZEKom-2 uveljavljen na način kot izhaja iz trenutnega predloga, je po mnenju Agencije potrebno dopolniti 1. točko šestega odstavka 259. člena na način, da se pred besedno zvezo *»za fizične osebe«* doda besedilo: *»in davčno številko«*,

obstoječi veznik »in«. Agencija za izterjavo plačil potrebuje davčno številko, ki pa je 38. člen ne določa, ker ni del dovoljenja, prav tako pa ni mogoče uporabiti določil 45.člen zakona, zato bi dodali davčno številko, ki jo agencija potrebuje za morebitno izterjavo neplačanih pristojbin.

Prav tako Agencija predlaga brisanje besedne zveze »registrske številke« v 2. točki šestega odstavka tega člena Namreč, podatek o registrski številki je podatek, ki ga pravna oseba pridobi ob vložitvi vloge za registriranje pri registrskem sodišču. Ta številka se ne vpisuje več v poslovni register pri AJPES in jo je mogoče najti samo še na zgodovinskih izpisih iz sodnega registra. Ker ta podatek za uradno evidenco imetnikov radioamaterskih dovoljenj ni relevanten, Agencija predlaga, da se ga izbriše.

Agencija predlaga, da se v 1. točki doda tudi podatek o davčni številki, saj ta podatek potem relevanten pri morebitnih izterjavah. Poleg tega Agencija podatkov o davčnih številkah, ki sodijo med osebne podatke fizičnih oseb ne objavlja (enako kot v primeru kot to urejeno v 1. točki četrtega odstavka 259. člena ZEKom-2).

K 260. členu:

Agencija ugotavlja, da določba 1. odstavka 20. člena EECC ni v celoti prenesena v nacionalni pravni red², saj v besedilu prvega stavka prvega odstavka 260. člena ni zajeta besedna zveza "pripadajoče storitve". Agencija zato predlaga, da se prvi odstavek 260. člena ustrezno dopolni, da bo vseboval tudi besedno zvezo »pripadajoče storitve«.

Dalje Agencija ugotavlja, da 260. člen ne vsebuje stavka: "*Agencija lahko od drugih regulativnih organov ali drugih pristojnih organov zahteva podatke in informacije, ki jih potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti.*", ki je sedaj vsebovan v šestem odstavku 201. člena ZEKom-1. Agencija meni, da je vsebina predmetnega stavka le delno umeščena v 260. člen oziroma je nepopolna, saj so v tem členu navedeni le nekateri organi, kot so organ, ki vodi evidenco iz prvega odstavka 14. člena tega predloga ZEKom-2, ministrstvo, pristojno za upravljanje informacijskega sistema za podporo poslovnim subjektom (navedena v četrtem odstavku 260. člena), in druga podjetja, ki delujejo v sektorju elektronskih komunikacij ali sorodnih sektorjih (navedena v sedmem odstavku 260. člena), kar pa ne zajema vseh organov, od katerih bi morala imeti agencija zaradi izvajanja svojih pristojnosti možnost pridobivati podatke.

Agencija zato predlaga, da se 260. člen dopolni s celotnim predmetnim stavkom oziroma da se zgornji predlog agencije upošteva v celoti, saj mora ta člen pokrivati tudi druge regulativne organe (kot npr. energetske regulator Agencija za energijo) in tudi različne druge pristojne organe v Sloveniji (kot npr. SURS) in ne samo predhodno naštetih.

² 1.Države članice zagotovijo, da podjetja, ki zagotavljajo elektronska komunikacijska omrežja in storitev, pripadajoče zmogljivosti ali **pripadajoče storitve** dajo na voljo vse informacije, vključno s finančnimi podatki, ki jih potrebujejo nacionalni regulativni organi, drugi pristojni organi in BEREC za zagotovitev skladnosti z določbami te direktive ali z odločbami ali mnenji, sprejetimi na podlagi te direktive in Uredbe (EU) 2018/1971 Evropskega parlamenta in Sveta.«

Prav tako pa ugotavljamo, da v 260. člen ni v celoti prenesena določba člena 20, odstavek 1, šesti pododstavek EECC, ki se glasi: »Podjetja predložijo zahtevane informacije nemudoma ter v skladu s časovnicami in stopnjo zahtevanih podrobnosti.«

Navedena določba, ki se nanaša na predložitev podatkov in informacij s strani podjetij, je bistvena z vidika zagotavljanja pravočasnih informacij za potrebe dela agencije. Določba namreč izrecno omenja, da se morajo zahtevane informacije predložiti nemudoma, kar je bistvenega pomena za izvajanje nalog agencije in preprečuje neupravičene zamude pri posredovanju podatkov. Delo na področju zbiranja, obdelave, analitike, poročanja in prikaza podatkov mora namreč potekati kontinuirano in biti opravljeno pravočasno ter v skladu z veljavno zakonodajo. Zato je pomembno, da se agenciji brez nepotrebnega odlašanja posredujejo pravilni podatki in informacije.

Posledično Agencija predlaga, da se prvi stavek v šestem odstavku 260. člena ustrezno dopolni oziroma spremeni na način, da se poudari obveznost ažurnega pošiljanja informacij: »Osebe iz prvega odstavka tega člena morajo agenciji predložiti podatke in informacije brezplačno, v obsegu in **nemudoma oziroma najkasneje v roku, ki ga določi agencija v svoji zahtevi.**«

K 261. in 274. členu:

Določba četrtega odstavka 261. člena določa, da mora agencija pri posredovanju in uporabi zaupnih podatkov in informacij, vključno z informacijami zbranimi pri izvajanju nalog v skladu s 17. in 18. členom poskrbeti, da se ohrani stopnja njihove zaupnosti. Agencija meni, da morajo pri uporabi zaupnih podatkov in informacij, vključno z informacijami, zbranimi pri izvajanju nalog v skladu s 17. in 18. členom, za njihovo zaupnost poskrbeti vsi regulativni organi ali drugi pristojni organi ter pristojne mednarodne organizacije, ki so prejemniki teh podatkov in informacij. V zvezi s tem ugotavljamo, da 20. člen EECC³ ni v celoti prenesen v nacionalni pravni red, saj v predlogu ZEKom-2 manjka določba 3. odstavka 3 citiranega člena, ki se nanaša na varovanje zaupnosti podatkov in informacij s strani Evropske komisije, BEREC in drugih organov, katerim se na podlagi njihove zahteve, skladno z 261. členom predloga ZEKom-2, posreduje predmetne podatke in informacije. Prav tako 11. člen EECC⁴ določa, da morajo nacionalni regulativni organi, drugi pristojni organi po tej direktivi in nacionalni organi za konkurenco pri izmenjavi informacij zagotoviti enako raven zaupnosti kot organ, ki je informacije izdal.

V skladu s predhodno navedenim agencija zato predlaga, da se navedeni določbi EECC v celoti preneseta v nacionalni pravni red, tako da se ustrezno dopolnijo 261. in tudi 274. člen, ki ureja sodelovanje agencije in evropskih, mednarodnih ter drugih pristojnih državnih organov ali organizacij javnega sektorja, in sicer na način, da se navedeno obveznost glede varstva zaupnosti informacij s strani vseh organov izrecno omeni oziroma predpiše. Šele z navedenim se bo namreč zagotovilo pravno podlago, da bodo morali vsi organi (prejemniki informacij) pri izmenjavi informacij zagotoviti enako raven zaupnosti kot organ, ki je informacije posredoval.

³ »Kadar nacionalni regulativni ali drugi pristojni organ v skladu s pravili Unije in nacionalnimi pravili o poslovni tajnosti meni, da so informacije, zbrane v skladu z odstavkom 1, tudi informacije zbrane pri geografskih pregledih, zaupne, Komisija, BEREC in drugi zadevni pristojni organi zagotovijo tako zaupnost. Takšna zaupnost ne sme preprečevati pravočasne izmenjave informacij med pristojnim organom, Komisijo, BEREC-om in drugimi zadevnimi pristojnimi organi za namene pregleda, spremljanja in nadzora uporabe te direktive.«

⁴ »Nacionalni regulativni organi, drugi pristojni organi po tej direktivi in nacionalni organi za konkurenco si izmenjujejo informacije, ki so potrebne za uporabo te direktive. Pri izmenjavi informacij se uporabljajo predpisi Unije o varstvu podatkov in organ, ki informacije prejme, zagotovi enako raven zaupnosti kot organ, ki je informacije izdal. «

Tako predlagamo da se v 1. odstavku 274. členu na koncu besedila doda naslednji zapis »**Pri tem navedeni državni organi ohranijo stopnjo zaupnosti izmenjanih informacij oziroma posredovanih podatkov**«.

Agencija tudi ugotavlja, da v petem odstavku 261. člena niso zajeti vsi predpisi, na katere se se sklicuje EECC v 20. členu (konkretno odstavek 4.)⁵, saj ne omenja ta nacionalnega predpisa o poslovni skrivnosti.

V skladu s predhodno navedenim agencija zato predlaga, da se besedilo petega odstavka 261. člena dopolni tudi z izrecno omembo zakona, ki ureja poslovne skrivnosti na nacionalnem nivoju na način: »**Če agencija meni, da bi pripomogla k odprtosti in konkurenčnosti trga, lahko določene podatke in informacije tudi objavi v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, in zakonom, ki ureja poslovne skrivnosti, ter v skladu s predpisi Evropske unije o poslovni tajnosti in varstvu osebnih podatkov. Pri tem mora s splošnim aktom podrobneje določiti način dostopa do takih objav.**«

Agencija prav tako ugotavlja, da 2. odstavek člen 20. člena EECC⁶ ni v celoti prenesen v drugi in tretji odstavek 261. člena. Predlagan 261. člen se nanaša na posredovanje in ravnanje s podatki, ki jih agencija pridobi na podlagi 260. člena. Zato agencija predlaga, da se v drugi in tretji odstavek 261. člena smiselno doda tudi besedna zveza "**četrti odstavek**" kot to citirani člen EECC, saj agencija pridobiva podatke in informacije od določene osebe iz prvega oziroma osmega in četrtega odstavka 260. člena.

V petem odstavku 261. člena opozarjamo na slovnično napako pri sklonu besede »**značaj**«. Besedo je treba zamenjati z besedo "**značaja**", prav tako manjka za to besedo vejica, ker gre za vrinjeni stavek. Iz istega razloga manjka vejica tudi za besedno zvezo »**osebnih podatkov**«.

K 278. in 281. členu:

Agencija v zvezi z instruktivnimi roki glede reševanja uporabniških in medoperaterskih sporov ter sporov, povezanih z znižanjem stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij ugotavlja, da so predvideni 4-mesečni oziroma 2-mesečni roki v nekaterih kompleksnih sporih absolutno prekratki. To velja še toliko bolj, če pred odločitvijo o sporu izvede mediacijo oziroma posredovanje (280. člen ZEKom-2) v okviru katerega je strankam treba dopustiti določen čas, da pretehtata ponujene rešitve in se v zvezi z s tem še dodatno posvetujeta. Glede na navedeno predlagamo, da instruktivski rok 4 mesecev iz 9. odstavka 278. člena prične teči šele po neuspešnem zaključku posredovalnega postopka iz 280. člena ZEKom-2, kar naj se ustrezno zapiše. Tako predlagamo

⁵ *Države članice zagotovijo, da nacionalni regulativni in drugi pristojni organi objavijo informacije, ki prispevajo k odprtemu in konkurenčnemu trgu, v skladu z nacionalnimi predpisi o javnem dostopu do informacij ter ob upoštevanju pravil Unije ter nacionalnih pravil o poslovni tajnosti in varstvu osebnih podatkov.*«

⁶ *3. Kadar nacionalni regulativni ali drugi pristojni organ v skladu s pravili Unije in nacionalnimi pravili o poslovni tajnosti meni, da so informacije, zbrane v skladu z odstavkom 1, tudi informacije zbrane pri geografskih pregledih, zaupne, Komisija, BEREC in drugi zadevni pristojni organi zagotovijo tako zaupnost. Takšna zaupnost ne sme preprečevati pravočasne izmenjave informacij med pristojnim organom, Komisijo, BEREC-om in drugimi zadevnimi pristojnimi organi za namene pregleda, spremljanja in nadzora uporabe te direktive.*«

spremembo 9. odstavku 278. člena na način: »Agencija izda odločbo čimprej, najpozneje pa v štirih mesecih po **zaključku posredovanja iz 280. člena tega zakona**«. Ob tem predlagamo, da se o podobni rešitvi razmisli tudi v povezavi s 6. odstavkom 281. člena ZEKom-2.

Da pa po drugi strani ne bi prihajalo do nerazumno dolgih posredovalnih postopkov in s tem do odlašanja z dokončno odločitvijo v sporu, pa se lahko postopek posredovanja v 280. členu omeji na primer 4 mesece.

K enajstemu odstavku 278. člena:

Odstavek ureja objavo odločb, ki se nanašajo na medoperaterske spore in uporabniške spore. Odstavek ne predpisuje objave odločb, ki se nanašajo na spore zaradi znižanja stroškov elektronskih komunikacijskih omrežij (281. člen ZEKom-2), za katere je objava prav tako smiselna. Agencija predlaga, da se obveznost objave odločb določi tudi za odločbe, ki se nanašajo na spore po 281. členu ZEKom-2.

K 285. členu:

Agencije ugotavlja, da je v določbi četrtega odstavka 285. člena ZEKom-2 (pomotoma?) izpadel sklic na možnost ugotovitev kršitev ne le tega zakona, kot izhaja iz trenutne diktije, temveč tudi predpisov, izdanih na njegovi podlagi, splošnih aktov in posamičnih aktov ali ukrepov, ki jih sama sprejema, kot jih sicer nadzira že na podlagi prvega odstavka tega člena.

Glede na navedeno agencija predlaga, da se predmetni odstavek 285. člena dopolni tako, da se glasi npr.: »(4) Agencija lahko izda odločbo o ugotovitvi obstoja kršitve določb tega zakona **ter predpisov, izdanih na njegovi podlagi, splošnih aktov in posamičnih aktov ali ukrepov, ki jih sama sprejema, tudi v primerih, ko je kršitev že prenehala. Z odločbo, izdano v postopku nadzora, lahko agencija fizični ali pravni osebi naloži ukrepe, ki so potrebni za odpravo kršitve oziroma odpravo njenih posledic, med njimi še zlasti povrnitev preveč zaračunanih zneskov ali retroaktivno ureditev pogodbenega razmerja.**«

Brez navedene dopolnitve bi bila agencija onemogočena ugotoviti obstoj kršitve in izreči ukrepe za njeno odpravo oziroma za odpravo njenih posledic v vseh primerih, ko bi šlo za kršitev obveznosti, ki jih zavezancu nalagajo podzakonski in posamični upravni akti, med njimi zlasti regulatorne odločbe, izdane na podlagi 145. člena predloga ZEKom-2, katerih pravilno izvajanje je bistvenega pomena za trg, kar se zagotavlja ravno v postopkih nadzora s strani agencije.

Navedena dopolnitev je tako nujna za zagotovitev spoštovanja vseh naloženih obveznosti. Z njo bi se zagotovilo tudi notranjo konsistentnost oziroma uskladilo pristojnosti agencije, ki jih ima ta že na podlagi prvega odstavka 285. člena in za katere ni razloga, da bi se po četrtem odstavku tega člena omejevale samo na ugotavljanje kršitev zakona.

K prvemu odstavku 294. člena:

Agencije predlaga, da se osma točka popravi, tako da se glasi: *»ne uporablja radijskih frekvenc v skladu z določili splošnega akta iz prvega in drugega odstavka 33. člena tega zakona«*

Ta točka je ostala vsebinsko enaka kot prej, predvidevamo pa, da je prišlo pri citiranju 39. člena do pomote. 39. člen v prvem odstavku res govori tudi o 33. členu, a v nekem drugem smislu.

Dalje menimo, da je globa 50.000 do 400.000 EUR v 1. odstavku 294. člena pretirana, ko gre za prekrške po 7., 8. ali 9. točki tega člena in gre za gospodarske družbe, ki spadajo med velike ali srednje. Predlagamo, da se prekrški, ki so opredeljeni pod točkami 7., 8. in 9. opredelijo v samostojnem, novem 295. členu, členi 295., 296. in 297. pa se preštevilčijo, tako da postanejo 296., 297. in 298.

Predlagamo, da se novi 295. člen glasi:

(1) » Z globo od 2.000 do 20.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

- 1. uporablja radijske frekvence v nasprotju z določili splošnega akta iz prvega do četrtega odstavka 37. člena tega zakona,*
- 2. ne uporablja radijskih frekvenc v skladu z določili splošnega akta iz prvega in drugega odstavka 33. člena tega zakona,*
- 3. ne deluje v skladu z odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc ali ne izpolnjuje pogojev, določenih v odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc (63. in 64. člen).*

(2) Z globo od 500 do 10.000 eurov se kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.«

S to spremembo dejansko izenačimo globe za velike, srednje, male in mikro gospodarske družbe za zgoraj navedene tri prekrške. Med velike in srednje gospodarske družbe sodijo tudi družbe, ki se ne ukvarjajo s telekomunikacijsko dejavnostjo, kot so na primer komunalne, transportne, gradbene in druge družbe, ki uporabljajo radijski spekter kot pripomoček (govorne zveze, telemetrija itd) in ne kot storitveno dejavnost. Pa tudi za družbe, ki telekomunikacije opravljajo kot osnovno dejavnost, opisane kršitve niso tako hude, da bi jih bilo treba drastično oglobiti. Menimo, da je razpon 2.000 do 20.000 EUR za vse vrste subjektov za navedene prekrške (t.j. uporaba frekvenčnega spektra brez ODRF, nespoštovanje tehničnih predpisov pri uporabi spektra brez ODRF, nespoštovanje ODRF) povsem ustrezen.

Predlagana sprememba zahteva še popravek 297. (po zgoraj navedenem predlogu nov 298.) člena in sicer bi se ta člen glasil:

*(1) Z globo od **500** do 5.000 eurov se kaznuje posameznik ali društvo ali zveza društev, v katere se združujejo radioamaterji, če uporablja radijske frekvence, predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev brez veljavnega radioamaterskega dovoljenja ali brez veljavnega radioamaterskega dovoljenja CEPT (prvi in drugi odstavek 38. člena), ali če uporablja radijske frekvence, predvidene za radioamatersko in radioamatersko satelitsko storitev, v nasprotju z določili splošnega akta agencije (peti odstavek 38. člena).*

(2) Z globo od 200 do 500 eurov se kaznuje posameznik, ki kljub opozorilom organa, ki sprejema komunikacije v sili, da vsebina komunikacije ni taka, da bi jo obravnaval kateri koli organ, ki je v Republiki Sloveniji določen za sprejem takih klicev, najmanj trikrat v enem dnevu kliče številko za klic v sili (dvanajsti odstavek 195. člena).

(3) Z globo od 500 do 5.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz 293. člena tega zakona.

(4) Z globo od 1000 do 5.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz 294. člena tega zakona.

(5) Z globo od 500 do 5.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz 295. člena tega zakona«

(6) Z globo od 250 do 3.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz 296. člena tega zakona.

(7) Z globo od 300 do 1.000 eurov se kaznuje posameznik, ki stori prekršek iz 297. člena tega zakona.

K 296. členu:

Pri prekrških ni globe za neizpolnjevanje petega odstavka 163. člena (univerzalna storitev). Navedena določba tako nima svojega prekrška. Agencija predlaga, da se vključi v 296. člen (globo od 1.000 EUR do 20.000 EUR).

K 301. členu:

Agencija ugotavlja, da predlog ZEKom-2 za razliko od veljavnega ZEKom-1 v prehodnih določbah ne ureja vprašanja nadaljevanja obstoječih postopkov po uveljavitvi novega ZEKom-2 (četudi se naslov glasi »*Obstoječe odločbe in postopki*«). 301. člen predloga ZEKom-2 ohranja le besedilo prvega odstavka 240. člena ZEKom-1, ne pa tudi besedila drugega odstavka tega člena, ki ureja, da se postopki, ki sta jih vodila Agencija za pošto in elektronske komunikacije Republike Slovenije in Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije na podlagi Zakona o elektronskih komunikacijah in ki do uveljavitve tega zakona še niso dokončani, nadaljujejo v skladu z določbami tega zakona (tj. ZEKom-1).

Ker je navedeno pomembno z vidika razjasnitve pravnih podlag za dokončanje že začetih postopkov, agencija skladno s tem predlaga, da se tudi v 301. člen predloga ZEKom-2 umesti določba v smislu drugega odstavka 240. člena ZEKom-1, da se postopki, ki sta jih vodila Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije in Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije na podlagi ZEKom-1 in ki do uveljavitve ZEKom-2 še niso dokončani, **nadaljujejo v skladu z določbami tega zakona.**

Dodatno pa v zvezi z postopki podeljevanja pravic radio-frekvenčnega spektra v razmislek predlagamo, posebno ureditev dokončanja postopkov podelitve (predvsem so tu mišljeni postopki izvedbe večfrekvenčnih dražb). Ne gre namreč prezreti, da prav pri uporabi radio-frekvenčnega spektra EECC prinaša nekatere bistvene novosti glede trajanja ODRF (npr. podaljšanje pravice uporabe iz dosedanjih 15 na 20 let), kar bi bilo po mnenju agencije treba ustrezno upoštevati. V primeru, da so postopki podelitve začeti po izteku implementacijskega roka za prenos EECC (t.j. po 21.12.2020) in zaključeni pred uveljavitvijo ZEKom-2, pa bi bilo zaradi skladnega prenosa EECC v nacionalni pravni red, treba omogočiti prilagoditev izdanih ODRF. Glede na navedeno podajamo predlog za umestitev nove prehodne določbe ZEKom-2, ki bi urejala podaljšanje veljavnosti obstoječih odločb o dodelitvi radijskih frekvenc):

(1) Ne glede na določbo prvega odstavka 66. člena tega zakona lahko agencija na predlog imetnika podaljša veljavnost odločb o dodelitvi radijskih frekvenc za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom ali za brezžične širokopasovne storitve, ki so bile izdane med 21. 12. 2020 in uveljavitvijo tega zakona, in sicer iz 15 let na 20 let, pri čemer se v novo odločbo smiselno prenesejo vsi pogoji, ki so bili določeni v obstoječi odločbi o dodelitvi radijskih frekvenc.

(2) V primeru podaljšanja odločb o dodelitvi radijskih frekvenc iz prejšnjega odstavka se plača tudi določen znesek za učinkovito rabo omejene naravne dobrine, s katerim se zagotovi optimalna uporaba dodeljenih radijskih frekvenc. Ta je prihodek proračuna. Višino tega zneska in način njegovega plačila določi agencija, pri čemer mora pridobiti predhodno soglasje vlade. Pri določitvi višine tega zneska je treba upoštevati kriterije iz devetega odstavka 72. člena tega zakona in obdobje, za katero se podaljšuje veljavnost odločbe o dodelitvi radijskih frekvenc do 5 let.

(3) Vloga za podaljšanje odločb iz prvega odstavka tega člena mora biti na agencijo vložena najkasneje v 1 letu od uveljavitve tega zakona.

(4) Pri podaljšanju agencija izda novo odločbo o dodelitvi radijskih frekvenc v skladu z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek.

Navedeno prehodno določbo Agencija predlaga iz razloga, ker EECC v 49. členu zahteva, naj države članice zagotovijo vsaj 20-letno regulativno predvidljivost za imetnike pravic glede pogojev vlaganja v infrastrukturo, ki je odvisna od uporabe takega radiofrekvenčnega spektra. Ker EECC v nacionalno zakonodajo ne bo pravočasno implementiran (tj. do 21. 12. 2020) in posledično Agencija radijskih frekvenc na prihajajoči večfrekvenčni dražbi ne more razpisati za obdobje 20 let (ampak skladno z ZEKom-1 največ za 15 let), tako Agencija iz naslova poenotenja trajanja pravic predlaga, da se uskladi trajanje podelitve z EECC za tiste ODRF-je, s katerimi so podeljene radijske frekvence za zagotavljanje javnih komunikacijskih storitev končnim uporabnikom ali za brezžične širokopasovne storitve, izdane med 21. 12. 2020 in uveljavitvijo ZEKom-2.

K 312. členu:

Agencija predlaga, da se črtata se 1. in 9. točka prvega odstavka 312. člena, saj Splošni akt o uporabi sistema RDS in identifikaciji v DAB omrežjih (Uradni list RS, št. 67/15) in Splošni akt o

omejitvah signalov analognih zvokovnih radiodifuznih postaj (Uradni list RS, št. 44/13) pri svojem delovanju še vedno potrebuje. Oba splošna akta sta ključna za pravilno delovanje radiodifuznih zvokovnih radijskih postaj, saj predstavljata pravno podlago, ki z drugimi predpisi ni zajeta.

Splošni akt o uporabi sistema RDS in identifikaciji v DAB omrežjih predpisuje način uporabe sistema RDS, ki je ključen za pravilno obratovanje radijskih postaj. Določeni parametri pa vplivajo tudi na objavo prometnih informacij oziroma prometno varnost in uporabniško izkušnjo. Prav tako splošni akt določa način elektronske identifikacije radijskih postaj tako za FM radio kot tudi za DAB omrežja. Splošni akt o omejitvah signalov analognih zvokovnih radiodifuznih postaj predpisuje omejitve radijskih postaj za FM radio, ki so potrebne tako zaradi preprečevanje motenja kot tudi zaradi izenačitve glasnosti radijskih programov in posledično pozitivne uporabniške izkušnje. Kot navedeno že zgoraj, sta splošna akta

Izvršilna klavzula za sprejem navedenih dveh splošnih aktov bi se lahko določila v 64. členu ZEKom-2 (pogoji za uporabo radijskih frekvenc), in sicer tako, da bi se dodala nov četrti in peti odstavek:

»(4) Agencija s splošnim aktom podrobneje opredeli način uporabe sistema RDS in način identifikacije v DAB omrežjih.

(5) Agencija s splošnim aktom podrobneje opredeli tehnične in operativne pogoje modulacijskih signalov za analogne zvokovne radiodifuzne postaje.«

Dodatna pripomba, vezana na predlog Zakona o javni agenciji Republike Slovenije za trg, varnost prometa in potrošnike in javni agenciji Republike Slovenije za finančne trge

Med trajanjem javnega posvetovanja o osnutku ZEKom-2 je bila agencija dne 16. 10. 2020 s sklepom Vlade Republike Slovenije seznanjena, da je Vlada Republike Slovenije na dopisni seji dne 14. 10. 2020 določila besedilo predloga Zakona o Javni agenciji Republike Slovenije za trg, varnost prometa in potrošnike in Javni agenciji Republiki Slovenije za finančne trge (dalje: Zakon) in ga poslala v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije.

Ker v zvezi s tem trenutno ni znano, ali bo ZEKom-2 začel veljati pred ali po uveljavitvi novega Zakona, predlagamo, da se v ZEKom-2 (vsaj zaenkrat) še ohrani poglavje o agenciji z dosedanjimi določbami. V kolikor se namreč zgodi, da novi Zakon ne bo sprejet oziroma bo sprejet po uveljavitvi ZEKom-2, iz ZEKom-2 pa bodo črtane vse določbe, ki urejajo delovanje agencije, lahko pride do popolne pravne praznine, ki bo praktično onemogočila delovanje agencije. Enak pomislek velja tudi za primer, če bi se kasneje izkazalo, da so rešitve Zakona neustrezne, o čemer je agencija predlagatelja zakona že obvestila, glede na odzive Evropske Komisije (ki je tudi izrazila določene pomisleke glede nekaterih rešitev), pa obstaja verjetnost, da se bo to res zgodilo. **Posledično predlagamo, da se v ZEKom-2 poglavje o agenciji ohrani in se prepusti Zakonu, da ga razveljavi.**

V zvezi z ohranitvijo poglavja o delovanju agencije v ZEKom-2 predlagamo, da se ohrani tudi določba drugega odstavka 247. člena, ki za razliko od ZEKom-1 sedaj ureja tudi oblikovanje rezerv. V kolikor poglavje o agenciji zaradi novega Zakona ne bo več vsebovano v ZEKom-2, pa

predlagamo, da se ta rešitev (kakor tudi ostale rešitve iz ZEKom-1 oz. predloga ZEKom-2, ki zagotavljajo kadrovske, finančne in funkcionalne in personalne neodvisnosti regulatorjev trga).

V luči predloga novega Zakona je problematično tudi predvideno črtanje nekaterih določb ZEKom-1 (in ki bi morale imeti svoj ekvivalent v določbah ZEKom-2) iz področja pristojnosti in poslovanja agencije. Ena takih določb je na primer trenutni 172. člen ZEKom-1 oz. novi 227. člen ZEKom-2, ki med drugim ureja podlago za sprejemanje splošnih aktov o vseh vprašanjih, ki se pojavijo pri izvrševanju določb zakonov s področij v njeni pristojnosti, in izdajanje priporočil (drugi in tretji odstavek citiranega člena). Take podlage v novem Zakonu ni, kar pomeni, da bo ta del v primeru njegovega sprejetja izostal in priporočil pa sistemsko ne bo možen.

Sklepno tako velja opozoriti, da ZEKom-2 vsebuje številne specialne določbe, ki v novem predlogu Zakona niso urejene. V tem delu bo zato z njihovo razveljavitvijo nastala praznina, čeprav so te pomembne za izvajanje pristojnosti agencije, ne glede na njeno statutarno obliko oziroma združitve. Ob tem je prav tako treba biti pozoren na prehod na novo ureditev ter na vprašanja specialnosti in posteriornosti obeh zakonov.